

Svatováclavská

STRÁŽ

Časopis katolických legionářů, jejich přátel, hraničářů a vojáků v záloze

V Praze, 10. prosince 1937 • Ročník I. • Číslo 12

Redakce a administrace v Praze II., ulice u Půjčovny 4

Jednota v těžkých chvílích

J. K. – Konec listopadu a počátek prosince byly pro Střední Evropu, tedy i pro Československo dny velice neklidnými. Cesta anglického lorda Halifaxa do Berlína a jeho dlouhé rozhovory s Hitlerem i ministrem zahraničí znepokojovaly silně hlavně naši republiku a pak Rakousko. Nesmíme ani zapomenout, že v téže době dleli v Berlíně ministerský předseda maďarský se zahraničním ministrem. Jaký plán má Halifax, význačný anglický politik, který před odjezdem do Berlína měl dlouhé rozhovory na svém zámku jak s nynějším ministerským předsedou Chamberlainem, tak s jeho předchůdcem Baldwinem? tázala se i Evropa. Bylo známo, že Hitler před cestou několikrát zdůraznil právo Německa na kolonie, že tak učinil i Goering a ministr pro kolonie Epp.

To přirozeně zajímalo Anglii, která by ovšem nerada vrátila kolonie, které kdysi byly německé a Halifax jistě o té otázce jednal. Právě tuto překvapil po jeho odjezdu z Berlína ústup Hitlera, prohlásivšího, že za 4 léta bude samozřejmým nynější požadavek Německa. jinými slovy, že otázka kolonií není pro ně nyní zásadní. Za takového stavu věci musilo každého napadnout, co asi žádá Vůdce za ten ústup. Dozvěděli jsme se to: Volnou ruku, svobodu jednání ve Střední Evropě a mluvilo se dokonce i o tom, že mu běží hlavně o sudetské Němce a o vytvoření jakýchsi kantónů z oblastí, jež tvoří část našeho státu a v níž by se uplatňoval vliv III. Říše. Pokud se týče Rakouska, nepohřbil jistě Führer myšlenku Anšlusu. Tyto zprávy pobouřily jak Československo tak Rakousko a znepokojily i Francii, našeho spojence, kterému

Je třeba číst a hodně číst

Když budeme hledat příčiny velikého odnáboženštění velké většiny, ne-li všech národů v XIX. století, hlavní seznáme v rychlém šíření nevěreckého tisku. Nepřátelé světla, mluveno slovy Spasitelovými, byli moudřejší než přátelé světla, zmocnili se účinně zbraně, již je psané slovo a užili té zbraně proti světlu křesťanství. Bylo tomu tak všude, a nebylo jinak u nás. Slovo bylo postaveno do stažeb bludu proti věčné pravdě a výsledek byl žalostný, ostatně nemohl ani jiný být.

Zvolně ale jistě byl odkřesťanován národ. A poněvadž, jak ukazují dějiny, odkřesťanování má vždycky za následek ochabnutí života a oslabení mravnosti, dožili jsme se poměrů, nad kterými mnoho lidí trne. Po světové válce důležitost psaného slova se ještě zvýšila a zdá se, že všechny pravdy, které chtějí dobýti vítězství, užívají hlavně této zbraně, tisku, a vždycky s úspěchem. Co jsou důvody, pro které jsme se rozhodli vydávati příštím rokem svůj list jako týdeník? Chceme užít slova ve službě duším a ten cíl musí mít každý, kdo miluje sebe a bližního, jako sebe. A poněvadž jsme přesvědčeni, že ta věc dělá službu větší lidem, která je lépe udělána, chceme ji dělati co nejlépe v jednotě všech sil a schopností. Od vás všech budeme žádat spolupráci, která vám nepříjde za těžko, poněvadž máme všichni stejný cíl a poněvadž lidé potřebují četby.

V dnešní době připadá týdeníku vážný úkol. V rychlém shonu životním potřebuje se člověk poněkud zamyslet a potřebuje i pod vyšším měřítkem vidět vývoj událostí. Proto pozorujeme, jak týdení tisk na všech stranách roste, a jak velká pozornost je věnována jeho vybudování. Snad tomu napomáhá i hospodářská a sociální krise, při níž si nemůže mnoho lidí dopřát předplatit si denní list.

Týdení tisk může dobře vést, poučovat a vychovávat. Aby to mohl zdárně dělat, a o to se budeme snažit, je nutná spolupráce nás všech. Vy nám budete pomáhat, budete náš tisk šířit, a my vám budeme dávat zdravé myšlenky, správné informace a dobrý pohled na věci. V této víře k nám, žádáme vás, přijměte příští naše číslo, prvé nového ročníku, a staňte se jeho šířiteli. Uděláte dobře i sobě i svým bližním, uděláte čin křesťanské lásky.

musí právě nyní záležet na ČSR, když ví, že na Střední Evropě záleží i Mussolinimu, s nímž nežije Francie zrovna v dobré shodě. Schůzka francouzských politiků, min. předsedy Chautempe a min. zahraničí Delbosa, s anglickými politiky v Londýně, jednala o těchto otázkách a z prohlášení, které bylo o jednání vydáno, plyne, že Anglie s Francií by nestrpěly porušení rovnováhy ve Střední Evropě politic-

kým násilím. Ve Střední Evropě nenaštanou žádné změny.

To prohlášení uspokojuje. Ostatně celý národ přes politické a stranické rozdíly sjednotil se v kategorickém odsouzení všech požadavků, které by chtěly trhat náš stát. Všechny strany ústy svých předáků se v parlamentě

**Čtěte, půjčujte a rozšiřujte
Svatováclavskou „STRÁŽ“**

opřely proti podobným snahám z ciziny, odsoudily je. Ukázalo se, že dovedeme zapomenout na všechny rozpory, když běží o stát, za nimž všichni stojíme, a to bylo radostné poznání z řečí předsedů stran při zahájení parlamentu, za nimiž stál svorně celý národ, schopný a ochotný přinést sebe větší oběti pro vlast, jako jediné těleso, které se nedá ničím roztrhnout

Tomáš Josef Jiroušek:

K historii čsl. legionářů ve Francii

Pobyt prvního cizineckého pluku byl v těchto zákopech velice nepříjemný, neboť, jak Josef Jiroušek mně pravil: „Stáli jsme zde v řídkém blátě skoro pod pás a nad to bylo to ve velice chladných dnech i nocích v měsíci prosinci r. 1916. Jediné, co nás v této nepříjemné situaci utěšovalo, bylo, že i Němci proti nám byli v téže pozici jako my. Toto naše postavení trvalo až do 31. prosince r. 1916, kdy jsme byli vzati ze zákopů na dvouměsíční výcvik v týle francouzské armády.“ — „Po výcviku tom,“ pravil dále, „byli jsme vysláni v měsíci březnu r. 1917 ku stíhání nepřítele, který prováděl tak zvaný kolosální ústup k Hindenburgu na řece Sommé. Na postupu za nepřítelem jevil se nám všude, kam jsme přišli, barbarství téhož. Zcela správně rozkazy svých německých důstojníků provádělo německé vojsko tak totiž, aby po nich zůstala v místech jimi opuštěných pravá poušť. Ničeho nebylo ušetřeno, zrovna tak jako půda byla rozdupána, osady vypáleny, na hřbitovech hrobky vykradeny, cínové rakve rozsekány a zrovna tak i ovocné stromy pováleny a rozsekány. Po zůstalému obyvatelstvu nezbylo ničeho, bylo vyhladovělé, polonazi stáli tu domácí lidé bezradně nad zříceninami svých příbytků a domů. Zkrátka, po nepříteli zůstala zde hotová poušť.“

Po zastavení ústupu Němců byl první pluk cizinecké legie i s československou setninou poslán do Champagne, kdež provedl dne 17. dubna r. 1917 útok, který byl však pro tento pluk velice nešťastný, neboť nepřítel byl na tento útok velice dobře připraven a následkem toho způsobil útočícím hrozné ztráty.

V tomto útoku vyznamenal se zvláště dobrovolník Čech u strojních pušek, všeobecně kamarádý zvaný „Kuřátko“, který svojí strojní puškou postřílel německé dělostřelce ode dvou baterií, kteří tyto dvě baterie chtěli zachránit, aby je první cizinecký do-

právě ve chvílích nejkritičtějších. Tato jednota je i radostným faktem a posilou pro hraničáře, na kterých leží mnoho odpovědností, a kteří musí přinášeti těžké oběti, a kteří vědí, že mají za sebou celý národ a všechnu moc, již má stát k dispozici. Dovedeme si udržet, čeho jsme si vydobyli, tak znělo jednohlasně mínění předáků stran, které je zárukou i zavazuje pro celou budoucnost.

brovolnický pluk francouzský neukořistil.

Po skončeném útoku byl první francouzský pluk cizinecké legie dne 25. dubna r. 1917 odeslán nazpět ku svému znovuzřízení do týla armády francouzské na řece Meusse. V téže době začala se francouzská armáda drobiti, ale díky činnosti ministerského předsedy Clemenceaua byla poznovu zřízena a fronta francouzská udržena.

První pluk cizinecké legie po svém znovuzřízení byl odeslán na měsíční výcvik do okresu nad řekou Aube. Odtud byla pak také vyslána čestná česká setnina s praporem k národní slavnosti, která se konala dne 14. července r. 1917 v Paříži a s touto setninou byl již jako štábní adjutant prvního cizineckého pluku dobrovolníků Josef Jiroušek. Zde, jako nejslavnějšímu pluku francouzskému byla 27 hrdinům odevzdána stuha válečné medaile pro celý pluk samotným **prezidentem republiky Poincarém**.

Stuha válečné medaile dostal také jeden z prvních československých legionářů Josef Jiroušek s ostatními soudruhy. Odznak tento zavěšoval vyznamenaným **prezident republiky Poincaré** před frontou delegací ostatních pluků francouzských za ohromného nadšení pařížského obyvatelstva.

Po tomto slavnostním úkonu následovalo defilé městem. Delegace prvního cizineckého pluku dobrovolníků vzbuzovala všude veliký obdiv a ohromné nadšení francouzského lidu. Po třech slavných dnech opouštěl první cizinecký pluk dobrovolníků Paříž a odjel do úseku na Chemin des Dames na bojiště, kteréžto místo jest básníky opěvováno. A tam zase první pluk cizinecké legie utrpěl veliké ztráty za své neohrožené bojování proti Němcům.

Po slavném zápolení s Němci byl první cizinecký pluk legií koncem července roku 1917 odeslán do okresu města Verdunu, které Němci od měsíce září r. 1914 tolik se pokoušeli do-

býti, ale vždy marně. Zde první pluk cizinecké legie jal se připravovati s armádou generála a později maršálka Petaina, k velké ofensivě, která započala dne 20. srpna r. 1917. — V této ofensivě velice se proslavila česká setnina pluku tím, že zabrala Němcům veškerý terén, který dobyli Němci po šestiměsíční bitvě roku 1916. — Zde také nešťastně padl starý český legionář pluku, 59 roků starý **Josef Čadek**, rodák ze Žižkova u Prahy.

Po této bitvě byl prapor prvního pluku cizinecké legie vyznamenan řádem čestné legie a hrdinové téhož praporu vyznamenaní stuhou téhož řádu a mezi nimi i Josef Jiroušek.

„Po tak velikém úspěchu“, řekl Josef Jiroušek, „bylo nám vrchním velitelstvím dopřáno měsíčního odpočinku. Po uplynutí odpočinku byli jsme odesláni na úsek u města Tout v měsíci prosinci r. 1917. — **Po úředním zřízení**

Dokončení na str. 4.

Z katolického života ve světě. R. 1822 založila zbožná francouzská dívka, Pavla Jarcotová, „Dílo pro šíření víry“, jehož členové mají cílem podporovat misie. Od r. 1822 do r. 1922 bylo vybráno na misie tímto Dílem 450.846.000 franků. Od roku 1923 do r. 1936 však 631 milionů lir, to je asi miliarda 200 milionů Kč. — Sekretářem v ministerstvu školství indické vlády v Madrasu byl jmenován katolík Varkey, velice činný v Katolické Akci. Byl profesorem na katolickém gymnasiu v Mangalore, založil časopis. Katolicism je v Indii na rychlém vzestupu, hlavně v řadách inteligence získává větší a větší sympatie. — Národní Eucharistický kongres se konal letos v italské kolonii v Tripolisu za účasti papežského legáta, četných biskupů a mnoha desetitisíců věřících z celé Itálie. Byl to XII. národní kongres, první se konal před 40 léty v Neapoli. — V Německu je boj proti katolicismu tak ostrý, že jsou již i konfiskovány sbírky, vykonané pro charitu. Stalo se tak v Arlemu i jiných místech. — Argentínští katolíci uspořádali letos svůj I. sociální týden a jednali na něm o nebezpečí komunismu. Je známo, že ve státech Jižní Ameriky je toto nebezpečí velice hrozné a státy se proti němu brání, jak ukázal i nedávný převrat v Brasiu. — Biskupové severoameričtí zaslali ze své konference v Novém Yorku vřelý příspěvek biskupům německým a španělským, ve kterém odsuzují pronásledování katolické církve a křesťanství vůbec v oněch zemích. — O utrpění kněží v Německu svědčí nejlépe prohlášení ministra Kerrla, že v r. 1936 bylo 8.000 soudních přelíčení s řádovými příslušníky. Bylo odsouzeno 45 kněží, 170 řeholníků nebo řeholnic a řízení je v proudu s 93 kněžími a 744 řádovými bratry a sestrami.

HRANIČÁŘ

Ve vážné chvíli vážné slovo

Měsíc prosinec byl ve vnitřní politice ve znamení řeči k rozpočtu, řeči proslovených poslanci různých stran, a v nichž nescházely ani výtky proti vládě a státní administrativě. Učinil tak již na počátku zpravodaj rozpočtového výboru, posl. Remeš, dotýká se se chyb spáchaných v minulosti, a po něm i jiní. Jisto je, že dnešní rozpočet ukládá občanstvu všech vrstev těžká břemena, a že i zavazuje vládu, která musí bdít nad dodržováním rozpočtu a šetřit. Když oběti musí být přinášeny, tedy musí být občanstvo přesvědčeno, že se jich nebude zneužívat.

Doby, ve kterých žijeme, jsou velice vážné a jedině tehdy je překonáme, když budeme jednotni. Proto právem ministerský předseda odsoudil opovržlivost henleinovského senátora, a proto zašel příliš daleko i poslanec lidové strany, Sidor, který se ve své řeči v parlamentě vracel ku případu dra Tuky. Henleinovci, s nimiž právě nynější minister. předseda dr. Hodža jednal několikrát velice umírněně, jak se zdá, si nechťejí zvyknout na republiku a zpravodajství SDP zasílané cizímu tisku jakoby nemělo nic jiného na práci, než stěžovat její postavení v pohraničí. Proti tomuto duchu se právem ohradili řečníci českých stran i v senátě ministerský předseda, odsoudivši stupňovaný radikalism vůdců SDP, vyhýbajících se konstruktivní práci ve prospěch státu. Je nutno ovšem, aby vláda neustupovala stále před demagogií sudetoněmecké strany a ukázala energii, jež je právě potřebná v nynější době. Ustupováním by se nic nespravilo a nedůvěra není tvořivým prvkem v žádných okamžicích, tím spíše ne nyní.

Ke spolupráci se přihlásily aktivistické německé strany a je třeba od nich žádat, aby v německém táboře vyvinuly co největší činnost. Mají mnoho příležitosti zjistit, že se u nás nedělá politika odnárodňovací, spíše že se příliš vychází vsířce požadavkům Němců, takže v českém obyvatelstvu to někdy budí nespokojenost. Jejich povinností je vyzdvihnout při každé příležitosti klad a pracovat tak pro vzájemné dorozumění. Jedině jemu a z něho plynoucí spolupráci se podaří překonat těžké překážky krise hospodářské a sociální, jakož i zmenšit všeobecnou nervositu, která se šíří v celém světě.

Z Teplic-Šanova

O Henleinovském smýšlení našich Němců, bohužel i katolíků, svědčí noticka v „Teplitzer Tagblattu“, že patron děkanského chrámu a křesťanský sociál dr. Alfons Clary-Aldringen věnoval k uctění památky zemřelého Ruthy místo věnce 200 Kč pracovnímu táboru ve Wartenbergu. Ze německý katolický velkostatkář takovýmto přímo vyzývavým způsobem se hlásí k Henleinovu hnutí, k člověku, který byl zatčen pro hnsný čin, spáchal sebevraždu a nechal se po smrti spálit, samé to činy, které katolická církev odsuzuje, jest jistě příznačné pro posouzení poměrů mezi Němci. Věru, aktivistické strany nemají do budoucnosti slibných vyhlídek.

Katolické studentstvo v Teplicích-Šanově. Čtenáři středoškolského katolického studentského časopisu „Jitra“ v Teplicích a Trnovanech, scházejí se vždy v pátek od 5–7 hod. v bytě pisatelové, aby se nejen poučili přednáškami, ale také i pobavili. Mezi studentským dorostem bylo získáno 28 členů tohoto krásného časopisu, který jest velmi oblíben. A tito jeví potřebu vzdělávat se nábožensky, nahraditi to, čeho odborná škola dáti nemůže. Na první schůzce přednášel o nacionalismu a mravouce vdp. dr. Jan Teis, vikář, jehož si zvolilo shromážděné studentstvo za vzdělavatele. Jeho vysoká inteligence zaručuje, že studentstvu dostane se potřebné náboženské výuky. Podle vzoru samosprávy středoškolské byly provedeny volby. Při druhé schůzce referoval jednatel o studentském životě, pak se rozvinul veselý program. Za povinnost si studentstvo vytklo pravidelnou návštěvu českých bohoslužeb v neděli a ve svátek ať jsou kdekoliv. Účelem tohoto kroužku jest náboženská a mravní výchova, vypěstování charakteru, výcvik vyjadřování se při debatách a v referátech studentů, vzbuzení sociálního citění a pomoci. Dostalo se nám té cti, prokázané „Sdružením českých katolíků“ v Trnovanech, že dvě naše nejchudší studentky-čtenářky „Jitra“ budou ošaceny. Katolická česká veřejnost v Trnovanech a v Teplicích-Šanově vřele uvítala tuto katolickou akci studentstva.

Vánoční nadílka českých katolických dětí z trnovanské besídky. Chudých dětí je v našem hraničářském území víc než dosti. Jsou to děti hornické, nezaměstnaných otců, nebo chudých živitelů rodin. A těm se tu dostává pomoci, pokud možno největší. Proto „Sdružení českých katolíků v Trnovanech“ provedlo sbírku na vánoční nadílku jako v letech minulých. Dary v hotovosti i ve zboží reprezentují asi 3000 Kč. S výsledkem sbírky můžeme býti více než spokojeni. Při rozdělení dárek bude přihlášeno k těm dětem, které zvláště velmi ochotně účinkovaly při poslední říjnové besídce, které chodily pilně do besídek a posléze, které zpívají dětské koledy v kostele při bohoslužbách. Jen takové děti si zasluhují podělení. O těch, které se chovaly notečně k těmto podnikům, se domníváme, že se naší podpory nedoprosují.

Prof. F. Kolář.

Teplice-Šanov. Pěvecká župa Krušnohorská pořádala dne 7. listopadu teoretický kurs pro sborníky pěveckých sdružení. Poslední neděli v listopadu byly zazpívány teplickým pěveckým sborem ukázky některých sborů. Kurs byl řízen osvědčeným sborníkem p. ředitelem Vodičkou z Mostu. Z návštěvy kursu bylo zřejmo, že se jeví značný zájem o zpěv.

Čsl. obchodní akademie. V Teplicích se utvořil pěvecký kroužek studentek a studentů pod vedením pisatelovým. Velmi pilně se cvičí sbory ženské, mužské i smíšené. Ředitelství chce uspořádati studentský majales v květnu. Pomýšlí se také zřídit hudební kroužek a studentskou dechovou kapelu. Jest si jen přát, aby žactvo projevilo co nejvíce zájmu o zpěv i hudbu.

Prof. F. Kolář.

Z Chebska.

V tomto kraji zamořeném henleinovštinou přesahuje německá provokace už všechny meze. V nedaleké vesnici při pohřbu presidenta Osoboditele „ozdobil“ řídící učitel německé školy presidentův obraz odřenými psím obojkem. Výklad českého knihkupectví p. Moravce, kde byl umístěn obraz se smutnější výzdobou, byl do rána poplíván. Je nutno, aby se zde dělalo více než dosud pro české zaměstnance zde usedlé, kteří často s několika stovkami měsíčního příjmu konají i největší obětí své povinnosti. Státní zaměstnanci německé národnosti často neumí vůbec česky a měli by být překládáni do vnitrozemí, aby se alespoň česky naučili a nemohli se věnovati Henleinově propagandě. Jrk.

Fuse německých městských spořitelén. Ministerstvo vnitřa schválilo zrušení měst. spořitelén v Černošíně a Kladrubech sloučením s městskou spořitelnou ve Strážbě. Zároveň povolilo ministerstvo zřízení pohobek jmenované spořitelny v těchto místech.

Členáři, jsi již členem Jednoty přátel katol. legionářů? Přihlas se ihned.

Generál Dieterichs zemřel. Michail Konstantinovič Dieterichs, generální poručík, zemřel 8. října t. r. v Šanhaji. Od konce roku 1917 až do roku 1919 byl náčelníkem štábu čs. armádního sboru na Rusi. Pak odešel do sibiřské armády admirála Kolčáka. Poslední dobu žil v Šanhaji, kde stál v čele oddílu protibolševických vojenských organisací. Budiž mu čínská země lehkou! -st-

Týdenník „Čsl. Legionář“. Praha-Dejvice-Bajkal, vydal vlastním nákladem v knihovničce „Militaria“, řízené plk. g. št. E. Moravcem tři prvé svazečky v brožované úpravě a za lidovou cenu. Sv. 1.: Stanisl. Yester: Jak dochází k veliké válce, stran 71, cena 7.50 Kč. Sv. 2.: Major let. Jan Šmid: Moderní vojenské letectvo, stran 71, cena 7.50 Kč. Sv. 3.: Plk. Ing. A. Müller: Zemědělství a obrana státu, stran 34, cena 5. — Kč.

K historii čsl. legionářů ve Francii

Dokonč ze str. 2.

ve Francii — byla všem Čechům i v prvním pluku cizinecké legie dne 16. prosince r. 1917 povolena dvouměsíční dovolená do Paříže k oslavám této události."

„Záhy na to," pokračoval Jos. Jiroušek na můj dotaz, „po této slavnosti provedl první cizinecký pluk legií dne 8. ledna r. 1918 nápor na německé posice u lesa Mortemar v Lotrinsku. A odtud byli jsme vyzvednuti ku konci ledna r. 1918 a nahrazeni „První americkou divísi". Po době zaslouženém odpočinku, byli jsme na rychlo posláni ku pomoci Angličanům, kteří ustupovali před právě zahájencou ofensivou Němců v březnu r. 1918. Do boje jsme však nezasáhli až dne 25. dubna r. 1918 v lese Hangarde u města Amiensu, kdež francouzská divise, skládající se z prvního pluku cizinecké legie, ze čtvrtého a sedmého pluku Arabských střelců a osmého pluku Zuavů, přes všechny ztráty zdrtila čtyři německé divise. Zde také z posledních 120 Čechů v prvním pluku cizinecké legie zbylo nás již jen 50 mužů."

„Po úspěchu, který u Amiensu jsme dosti drazé zaplatili životy" — dokládal mně Josef Jiroušek dále — „byli jsme v měsíci dne 27. května r. 1918 narychlo v automobilech posláni k městu Soissonu, které Němci v jejich ofensivě dobyli. — Než zde, přes všechno naše úsilí zastavit nepřítele v jeho massách byli jsme nuceni ustoupiti až k městu Chateaux-Thierry na řece Marně. — Konečně spojeným úsilím Francouzů a Angličanů byl nepřítel zastaven. Avšak se zuřivostí nad neúspěchem útoku jali se Němci bombardovat odtud denně Paříž svým dalekonosným dělem přezděným jménem „Berta", jakož i bombami z letadel...

V noci ze dne 13. července na 14. července r. 1918 začali Němci dělostřeleckou přípravu na Champagni u Remeše ku rozhodné bitvě, kterou chtěli boje rozhodnout a skončiti. Než přes to nepodařilo se jim dobýti ani prvních okupovaných linií francouzských. Za této bitvy město Remeš a jeho nádherná starožitná katedrála utrpěly bombardováním mnoho, neboť za jedinou noc vrhli Němci do města Remeše na 7000 dělových střel.

Avšak nyní se obrátil list. Vrchní velitel spojených armád na straně francouzské, **maršál Foch** připravoval všeobecný útok svých spojenců. Útok ten započal dne 18. července r. 1918

u města Soissonu a pokračoval vítězně až do uzavření příměří. V tomto útoku byl Josef Jiroušek právě v první den při nejúpornějším útočení opět raněn a dodán do nemocnice. Když se uzdravil, byl přidělen jako instruktor k československým legiím u třetí roty 23. pluku a čtvrté roty 24. pluku a v pozdější době byl tajemníkem u velitele československé posádky v Cognacu. Roku 1937 byl vyznamenán záslužnou medailí československé republiky a medailí dohodovou, které z Prahy byly mu dodány do Spojených států amerických v Day-

tonu, kde Jos. Jiroušek jakožto vedoucí velké mechanické továrny od r. 1920 žije se svojí rodinou a chotí Florencií, rozenou Rethabrovou z Milhuz ve Francii, kde se s ní po skončení války seznámil a v únoru roku 1919 i oženil.

Končím. Tak podle slov Josefa Jirouška obětivali se první legionářští dobrovolníci českoslovenští v předem uvedených bojích ve Francii pro uchování práva a budoucnosti Francie a tím i pro samostatnost své vlasti, která činy československých legionářů získala si náklonnost Francie, Anglie, Ameriky a Itálie při skončení této světové války.

Různé zprávy

Svolání papežské konsistoře. J. Sv. Pius XI. svolal na 13. a 16. prosince tajnou a veřejnou konsistoř, k níž odejel i náš primas, J. Em. kardinál dr. Karel Kašpar, arcibiskup pražský. V tajné konsistoři bude jmenováno 5 nových kardinálů, z nichž jsou tři italsí a dva cizí, a sice arcibiskup lyonský, bývalý biskup lurský, J. Em. Gerlier, dobře známý našim lurským poutníkům, a arcibiskup londýnský, J. Em. Hinsley, primas Anglie. Tímto jmenováním dostoupí počet kardinálů na 69, takže do konečného počtu schází pouze jeden. Očekává se, že Velekněz prosloví významnou řeč, v níž se dotkne hlavně ozeňavého problému palestinského. Jako minulá léta promluví Velekněz důležitá slova v odpovědi na blahopřání kardinálů k vánočním svátkům.

J. M. dr. Vaněček zemřel. Na posvátném Vyšehradě zemřel probošt vyšehradské kapituly, J. M. dr. Vaněček, jihočeský rodák, a byl pohřben za veliké účasti věřících ze všech vrstev společnosti. Vdp. prelát byl znám v širokých kruzích obyvatelstva svou láskou k charitě, jejmž byl po dlouhá léta předsedou, péči o chudé, jimž pomáhal kde a jak mohl, a pochopením pro katolický tisk a knihu. Byl nástupcem J. Ex. dra Zapletala na proboštském stolci. O. v. P. —

Přísežný dodavatel mešních vín

J. BOUZEK

vinné sklepy

Praha II., Jungmannovo nám. 20
(Františkánský klášter.)

Zaslali jste předplatné?

Dvacet let od vydání francouzského dekretu o zřízení samostatné čs. armády. Dne 16. prosince t. r. bude tomu 20 let, kdy francouzská vláda vydala slavný dekret o sedmi člancích, uznávající samostatnou čs. armádu. O dekretu napsal Pierre Qui-rielle v „Journal des Débats" (20. prosince 1917), že je to koruna čs. úsilí o státní samostatnost. A po uveřejnění dekretu 22. prosince 1917 píše prof. Masaryk velkou výzvu k zajatcům Čechům a Slovákům. — Pak uznaly samostatnost naši zahraniční armády i vlády jiných dohodových států a čs. vojsko na Rusi se brzy potom prohlásilo za součást samostatné čs. armády ve Francii. — Tohoto významného výročí bude vzpomenu na slavnostním shromáždění, které se bude konati ve čtvrtek 16. prosince o 11. hod. dopolední ve Smetanově síni obecního domu hl. města Prahy. O protektorát byl požádán prezident republiky dr. Beneš a zúčastní se ho francouzský ministr zahr. věcí Ivon Delbos. Pořadatelem slavnosti je zvláštní výbor, ve kterém jsou zastoupeny všechny legionářské spolky (i náš). Předsednictvo vlády a hlavní město Praha bude požádáno, aby legionářům ve Velké Praze byla umožněna účast poskytnutím prázdna. Bratry žádáme, aby se podle toho zařídili a přišli v počtu co největším a v uniformách. Dokažme hojnou účastí naši lásku k spojenecké Francii! —ák

Pamětní odznak pro dobrovolníky z let 1918—1919. Vláda republiky ze dne 2. října 1937 se usnesla, aby byl zřízen „Pamětní odznak pro dobrovolníky z let 1918 a 1919". — Právo na odznak bude přiznávat ministerstvo národní obrany zvláštním dekretem osobám, které dobrovolně se k službě ve zbrani přihlásily a skutečně také jí konaly v době mezi 28. říjnem 1918 a 7. červencem 1919 ve vojenských nebo dobrovolnických útvech. Tyto osoby musí býti zachovalé a nesmějí proti nim býti námítky co do jejich chování a svazku branné moci. Leg.

Šťastné losy Marie Diordievič-Vovsová, Praha XII.,
 Čsl. třídní loterie koupíte v prodejně

Politické události ve světě

Tato statistika nám není ke cti

Za jediný rok bylo v Čechách rozvedeno 4615 a rozloučeno 5.468 manželství. Na 100.000 obyvatel připadá 63.7 rozvodů a 75.5 rozluk. Pak následuje Morava a Slezsko. Nejméně rozvodů je na Slovensku, nejméně rozluk na Podkarpatské Rusi. V celém státě bylo za rok 5610 rozvodů a 8.010 rozluk. Na prvním místě rozvádějících se jsou umělci, lékaři a advokáti, po nich přicházejí úředníci a důstojníci. Nejméně rozvodů je mezi zemědělci. Na tento rekord nemusí být Čechy žárlivé.

Politické schůze povoleny. — Po známých událostech v Teplicích, sběhnutých se v prvé polovici října letošního roku, zakázala vláda pořádání všech politických schůzí na určitou dobu, jakož i odsunula termín obecních voleb, které se měly konati v listopadu asi v 500 městech a obcích republiky. Nyní vydala vláda nařízení, jímž se dřívější zákaz ruší, poněvadž se poměry již na tolik uklidnily a vyjasnily, že není obavy z demonstrací.

Ministr obchodu J. V. Najman zemřel. V sobotu ráno zemřel ve vinohradské nemocnici J. V. Najman, ministr obchodu od r. 1935, a předseda živnostenské strany, již po převratu založil a vedl. Pocházel z obchodnické rodiny a již jako mladý hoch se zajímal o politický život, zakládal časopisy a po skončení světové války založil r. 1919 v Čechách živnostenskou stranu, za kterou byl zvolen r. 1920 do parlamentu. V následujících volbách byl vždy opět zvolen. R. 1926 byl jmenován ministrem železnic, ve kteréžto funkci zůstal tři léta. J. V. Najman byl mužem energickým, vybudoval pevně organizaci, založil tisk a ve straně měl postavení všemocné. Nyní spolupracoval se stranou republikánskou, za kteroužto spolupráci byl vystaven četným útokům nejen z řad socialistických. Strana jím ztrácí velice mnoho, neboť dosavadní místopředseda Mlčoch nemá ani zdaleka takovou autoritu jako měl on. Za jeho nástupce v ministerstvu obchodu se uvádějí tři kandidáti, Mlčoch, který má největší naděje, Pekárek a Liška.

Rozkol v SDP pokračuje. Vůdce sudetskonoěmecké strany, Henlein, má vážné starosti s těmi, kteří se nechtějí bezmyšlenkovitě podrobit jeho diktátu. Ruthova aféra nepochybně otřásla kázní v jeho straně a je dosti těch, kteří vyvodili důsledky a ze strany utíkají. Učinil tak mezi jinými poslanec dr. Wagner, který oznámil předsednictvu klubu své vystoupení ze strany. V sobotu byli vyloučeni ze strany Kasper, známý z „fackovací aféry“ v německém

kasínu v Praze, a dr. Jonak. Kasper je již vyloučen po druhé. Dr. Jonak má za sebou hodně přívrženců v N. Jičíně a na Ostravsku a jeho vyloučení bude mít jistě mezi členstvem SDP silnou ozvěnu. S Henleinem jako vůdce je vůbec velká nespokojenost a jeho diktátorské zvyky narážejí všude na odpor. Ve svobodném státě, jako je Československo, je těžko být „Führerem“, neboli svoboda, která je zachovávána a každému prána, se líbí i mnohým henleinovcům.

Proudí proti naší republice v Anglii. Říšsko-německá propaganda a naši henleinovci nemají nás ve velké lásce, o tom víme již dlouhý čas a mohli jsme se o tom znovu přesvědčiti v posledních dnech. V Anglii je část významných politiků a diplomatů pro sblížení s Německem a tu snahu podporuje hlavně velký list „Times“. To by nám konec konců nevadilo, kdyby tento list se zbytečně nestaral o nás. Ze strachu o kolonie, které žádá Německo zpět, vydal III. Říší celou střední Evropu, aby si v ní dělalo, co by chtělo. Vede si ovšem způsobem, který právem pobuňuje celou českou veřejnost. Tak se obořil na naše hraničáře, jimž vytkl, že otravují život v Čechách a mají škodlivý vliv na vývoj událostí. Právem to veškeren náš tisk odmítá. Naši hraničáři si v těžkých často poměrech vedou tak, že nezasluhují výtky a „Times“, kdyby mu šlo o nestrannost, by se o tom mohl přesvědčit, ovšem ne na základě zkrácených henleinovských informací.

Polsko chce kolonie. Návštěva francouzského ministra zahraničních věcí Delbosa ve Varšavě dosvědčila, že mezi Francií a Polskem jsou stále udržovány velice přátelské styky. Zajímavé je, že se při ní rozepisuje polský tisk velice vážně o požadavku Polska žádati kolonie, kdyby byl řešen požadavek německý o vrácení bývalých jeho kolonií ve střední Africe. — Polsko, které má na 35 mil. obyvatelstva, a jehož poloha je málo záviděníhodná, zdůrazňuje jako Německo svoji potřebu surovin a nutnost rozšíření svého vlivu. — Ovšem tento požadavek bude padati sotva v úvahu, je nicméně příznačný pro současnou náladu v Evropě.

Nový život v národním Španělsku. Zprávy, jež docházejí z Francova Španělska, jsou stále uspokojivější. Generál Franco, mající ve své moci skoro dvě třetiny Španělska, se snaží, aby byly co nejdříve zahaleny štopy hrůzostrašné občanské války, která nadělala tolik škod. — Obchod, průmysl a různé instituce vyvíjejí stále větší činnost, jsou stavěny vodovody, spravovány silnice. V Andalusii generál Queipo de Liano

Zprávy ve zkratce

Německo žádá zpět tyto kolonie v Africe: Togo, Kamerun a vytvoření nového mandátového území ve střední Africe. Jeho přáním není dotčena jen Anglie, nýbrž i Belgie a Portugalsko, kteréžto země nehodlají Německu vyhovět.

Jihoslovanský ministerský předseda Stojadinovič, přijel v neděli večer na třídní návštěvu do Říma a byl přivítán minist. předsedou Mussolinim a ministrem zahraničních věcí Cianem. Bude se prý jednat o věci rázu hlavně obchodního, ale nicméně je příkládán tiskem návštěvě velký význam. Dr. Stojadinovič bude přijat v audienci i papežem Piem XI. O otázce konkordátu se Svatou Stolicí, která čeká na rozřešení, se prý nebude jednat.

Francie se vždy dovede ve vážných chvílích sjednotit a ukázala to i při hlasování o rozpočtu ministerstva národní obrany, kdy celá sněmovna 603 hlasy hlasovala pro rozpočet po řeči ministra Daladiera, prohlásivšího, že země je ochotná ke všem obětím nutným k obraně vlasti a zvýší zbrojení, aby ji obhájila.

V Bruselu zemřel významný předák katolické strany a několikrát jmenovaný předseda ministerstva. Prosper Poullet. Zastupoval též Belgii ve společnosti národů. Byl konservativcem a těšil se značné vážnosti.

Bývalý rumunský ministr zahraničních věcí dr. Titulescu se vrátil do Bukurešti a spojil se s opoziční národní stranou rolnickou, pro kterou toto spojení znamená v nastávajících volbách značné zesílení.

Brasilská vláda vydala dekret, nařizující vypovězení nepohodlných cizinců a židů, nařčených z komunistické agitace.

rozvíjí činnost pro zesílení zemědělství. Bylo již vystaveno mnoho nových škol a veřejných budov a ústavů. V hlavním městě baskickém, přístavu Bilbao, je za několik měsíců Francovy vlády velice čilý ruch, který se projevuje i v tom, že číslíce o vývozu značně stouply proti dřívějšímu. Reorganise státu bude provedena na podkladě syndikalistickém a byla svěřena dvanaáctičlenné radě, již stojí v čele Cuesta, jeden ze zakladatelů falangistického hnutí, a Goicoechea, vůdce monarchistické strany. Ruku v ruce s reorganisaí sociální a státní pokračuje náboženská. Láska věřících ke chrámům, které byly rudými znesvěceny nebo dokonce pobořeny, je taková, že rychle jsou opravovány a přístupny konání bohoslužeb. Do všech škol byly vráceny kříže a děje se tak za projevu neslýchané radosti.

Nemějte srdce z kamene

Jsem invalidou životem a stářím... tak to napsal jeden z legionářů do členské přihlášky Ústřední jednoty čl. legionářů-katolíků. Legionáři stárnou... oběti přinesené na oltář vlasti za svobodu národa, strádání a útrapy prožité v zajetí, v legiích, v bojích za samostatnost, přinášejí své ovoce... Nikdo — snad až po letech — tyto oběti nedocení a neuzná...

Nechápu, při čtení dopisů legionářů, že jest možné, abychom byli lidmi bez srdcí, bez vděčnosti, lidmi, kteří nemají trochu pochopení, lidmi, kteří nemají trochu citu a dovedou od prahu vyhnati tátu od pěti dětí — legionáře, obětujícího se pro své stejně postavené bratry a nedatí mu ani haléř pro ubožáky trpící a strádající, pro vdovy a sirotky, pro starce, jímž syn, legionář, jediný živitel (druhý padl), zemřel... Kámen by se pohnul, jen sobec, mající jen sama sebe, svůj blahobyt a který nemá citu pro nikoho, který nikdy nepoznal stíny a utrpení života, může být tak tvrdým, hrubým a sprostým...

Když vás prosí matka pěti dětí — táta, legionář právě před Vánoci byl propuštěn z práce — nemůže srdce zůstat z kamene!

Když čtete, že legionář, starý a nemocný, bydlí v obecní pastoušce, když vdova po legionáři nemá své tři děti do čeho obléci, když čtete, že legionář, otec sedmi dětí,

soukromý úředník, musí pracovat v nouzové kolonce u města Prahy, je vás hanba. A takových zjevů je mnoho, velmi mnoho, snad více než si představujeme a myslíme.

Katoličtí legionáři podnikají v těchto dnech akci pro své nemajetné chudé, nezaměstnané a nemocné spolubratry sběrací akcí. Chtějí zpříjemnit Vánoce — svátky Míru a pokoje — ubožákům, chtějí pomoci vdovám a sirotkům, starým tátům a sedřeným matkám — stařenám, zemřelých a padlých legionářů a dát jim nějakou korunu anebo kus hadru.

Prosíme, mějte srdce na svém místě, nemějte jej kamenné. Mějte ve své duši trochu citu a vděčnosti a když k Vám náhodou přijde prosit jménem stejně postižených bratří legionář, nemějte sto výmluv, mějte trochu vědomí povinnosti k národu a vděčnosti k těm, kteří bojovali za vlast a také svobodu vydobylí. Buďte křesťany a Čechy!

Jos. V. Kříkřava.

Evidenční kancelář domácího Národního odboje. Při kanceláři Legii v MNO připravuje se zřízení evidenční kanceláře Národního odboje domácího. Příslušníky tohoto odboje

Doporučujeme legionářskou prodejnu

VÁCLAV STICKEL

prodejna čl. třídní loterie

PRAHA XIX., Vuchterlova číslo 16.

Dominik Matějka: Pokračování.
Z Rakouska ke Slovanům

Ráno jsme se stáhli do čet a šli podél náspu zpět k ostrovu. Nachmelený se zatím trochu prospal a šel s námi. Šel jsem v prvním čtyřstupu s Maňasem a Šedou (oba rolníci z Hájů u Chodova), domlouvali jsme se, když by některý z nás padnul, že druzí podají zprávu jeho rodině. Za námi jeden z našich odvážil se vystoupiti na násep v těchto místech asi 10 m vysoký a byl zasažen srbskou kulí do hlavy, že se kácel ihned mrtev dolů. Tak draze zaplatil svoji neopatrnost. Když jsme přicházeli k ostrovu, obešli jsme naši baterii, která jsou kryta náspem, střílela přes řeku na druhý břeh. Proti ostrovu, který jest porostlý vysokými stromy, jest z naší strany přístav, zde stály tři kryté železné lodě k sobě se stran připnuté tak, že tvořily jedno plavidlo. Střední loď měla motor, postranní byly vléčné. Při nalodování usedl jsem do prostřední lodi do kouta a modlil jsem se. Pak jsem přemýšlel nad touto tragedií, kterou nám Čechům Rakousko zde připravilo, dávající nás přímo na pospas válečné liti, hledíc v prvé řadě, aby Slovan

vybil Slovana... Pak jsme ještě složili na lodi nějaké zásoby, jako špek, salámy a zůstal jsem stát u východu, hleděl jsem otvorem vzhůru. Loď s námi plula tiše, jak minula ostrov, který nás dosud svými vysokými stromy chránil, přivítali nás Srbové deštěm kulí a granátů. U druhého břehu byl nános bláta a voda trochu opadlá. Zde byl obyčejný pionérský ponton sloužící za přístavní můstek, z něhož položeny dvě dlouhé fošny, po nichž se překročilo nanesené bláto. Několik kroků pod strání byl červený kříž, zde viděl jsem kamaráda Zelenku, který na moji otázku, jak to nahoře vypadá, odpověděl: „Špatně prý, již třetího raněného přinesl.“ Vítem přihnal se maďarský nadporučík s revolverem v ruce a řval: Vorvers, Vorvers... Vyškrábal jsem se na stráž, Maňas a Šeda za mnou, plazil jsem se vinicí mírně stoupající do vrchu, ani hlavu nezvedl. Tak doplazil jsem se asi 200 kroků, zde byl nízký taras, k němuž jsem se přikrčil tak, že s pravé strany jsem měl hustý šípkový keř. Pak obrácen hledím, kde jsou kamarádi a vidím je asi 30 kroků vpravo a onen důstojník nad nimi, zase s revolverem v ruce, žene je

jsou: 1. kdož mohou prokázati, že od počátku války až do 28. října 1918 zúčastnili se na území býv. ústředních mocností odbojové činnosti rázu politického anebo vojenského; 2. kdož pro tuto činnost byli důvodně vyšetřováni, souzeni anebo internováni; 3. kdož na válečných frontách bývalých ústředních mocností mohou prokázati odbojovou činnost; 4. kdož ve dnech převratových mohou se prokázati revolučním činem povahy vojenské anebo politické; 5. kdož dobrovolně po převratu přihlásili se do domácího revolučního vojska nebo dobrovolnických útvarů, které se zúčastnily obsazení Slovenska, Těšínska i změnčených území a bojů za obhájení hranic a celstvosť republiky. Informace podá Ústřední svaz národního odboje domácího v Praze XII., Budečská 33. Katolické účastníky vyzýváme, aby se přihlásili do Jednoty přátel katolických legionářů, která bude jejich zájmy hájiti a utvoří sekci těchto členů. -jvk-

Legionářům! Všem bratřím v Čechách, pokud jsou nám známy jejich adresy, byly zaslány dotazníky s přihláškou do Ústřední jednoty čl. legionářů-katolíků. Prosíme, aby všichni bratři tyto přihlášky vyplnili a to i ti, kteří jsou již členy Ústřední jednoty. Musíme mít přesný seznam a evidenci v Čechách, abychom mohli zaříditi další organizační postup. Složenek, které byly k dotazníkům přiloženy, použijte k zaslání členských příspěvků za rok 1937 anebo daru na organizační fond.

kupředu. Přitiskl jsem se za šípkový keř ještě více a čekal, že i na mne Maďar zařve. Co tak skrčen, čekal jsem na Maďara, poznal, že kule prolétají šípkovým keřem s pravé strany i napadlo mne, že zde leží pevnost, z které na nás nepřítel střílí a taktéž z protějšího návrší, takže jsme v křížovém ohni. Šípkový keř nemohl mne dobře chrániti, ohlédl jsem se po jiném úkrytu a Maďara ani kamarády jsem již neviděl. Zato vpravo asi 100 kroků byl nízký břeh táhnoucí se trochu šikmo, takže kryl z pravé strany úplně a částečně i od předu. Když jsem se sem doplazil, řekl mně jeden voják, že právě odnesli maďarského nadporučíka dolů, byl raněn do nohy. Zde přitisknut těsně ke břehu, poslouchal jsem tu strašnou hudbu všech smrtících nástrojů. Kule z pušek svištěly jako hustý déšť, mezi nimi bylo možno rozeznati silnější bzukot pocházející od velikých nábojů, starých srbských pušek, nad hlavou praskaly nám šrapnely, granáty, přes nás zas houkaly šrapnely z našich děl, na straně řehaly strojní pušky a bas tvořila těžká děla střílející do pevnosti...

Pokračování.

Stanislav Vácha:

Katolické matky vychovaly katol. legionáře

„..... a teď na rozloučenou klekni, udělám ti křížek na čele. Pamatuj, hochu, vždy a všude, že nejsi Rakušanem, ale Čechem...“ tak se loučila se mnou maminka 1916 při mém posledním pobytu doma před odchodem na frontu. Psávala nám, svým synům-vojákům, často. Vždycky povzbuzovala, nalávala opravdové útechy a pravou mateřskou něhou pohladila.

Letos v únoru zesnula.

Po její smrti vytáhl jsem dopisy, které mně poslala do zajetí a do legií. Z těch zajateckých mám pouze 2 a ty jsem dostal již jako příslušník 6. Hanáckého pluku v Pirjatíně. Netušila, že jsem již od června 1917 v českém vojsku.

Můj otec dověděl se o mně mnohem dříve. Měl jsem totiž se spolužákem Fádrušem smluvenou šifru, prostinkou sice, ale přece ušla cenzura, nebo právě proto, vykonala úkol. Tou jsem příteli sdělil, že jsem v české armádě. Fádrus v nepřítomnosti matčině sdělil tatínkovi, jaké to se mnou je. Poněvadž takové zprávy čpěly v Rakousku šibenici, kriminále a konfiskaci majetku, slíbili si tito dva svědkové mého odboje, že budou mlčet. A vskutku ani Fádrus ani tatínek nezrušili slova. Tak se stalo, že maminka neměla ani tušení, že nejsem již nenáviděným Austriákem. Dověděla se teprve na podzim 1918, že jsem dobrovolcem. Tou dobou jsme již bílili ve seře Sibiři. Když mne totiž br. (tehdy poručík) Syrový přijal do našeho vojska, napsal jsem rodičům dopis na rozloučenou a odevzdal jej příteli A., zajatci. Sice Němci, ale spravedlivému člověku, aby při návratu ze zajetí cdevzdal mým rodičům dopis. A tak se maminka dověděla.

Ač jsem při vstupu do vojska předpokládal souhlas rodičů, přece jsem dychtivě očekával jejich souhlas písemný. Když až v říjnu 1919 jsme se dočkali první pošty z vlasti, četl jsem dopisy 4 měsíce staré — první pozdrav z vlasti — od maminky, ne však mně, nýbrž rodnému bratru Božetěchovi, také legionáři:

† (t. j. Pochválen buď P. J. K.)

Brno, v neděli, 18. V. 1919.

Náš drahý Božetěchu!

Pozdravení od Pána Všemohoucího a Marie, Královny máje i od srdce našeho! Pět měsíců byl Tvůj lístek na cestě. Buď Pán Bůh pochválen, že Vás

až do té doby zdrávi zachoval a troufáme, letos konečně dovede domů. Psal nám p. Lůvl z Čech, že jsi v legii. Žehnáme Tobě i Stanislavovi, že jste z lásky k Bohu, k Jeho spravedlnosti a z lásky k rodné zemi i národu šli bojovat za práva její.

Jen víru cyrillometodějskou a z ní plynoucí mravnost přineste neporušenou! Toho naše republika nejvíce potřebuje. Když dojde psaní od Vás, to je vždy svátek radostný. Nyní každé Vaše psaní jde z ruky do ruky v celé rodině i známých...

První dopis mně adresovaný.

† Brno, v pondělí svatodušní
8. června 1919.

Můj milý Staněčku!

Dítě mé drahé!

Pohled do nebe, když kostela nemáš

Vyznamenání. Bratr Josef Fikejzl, městský rada a člen Zemského svazu Jednoty přátel katol. legionářů, obdržel vysoké papežské vyznamenání, řád svatého Sylvestra, za obětavou práci pro katolický sjezd. — Za tutéž činnost byl vyznamenán papežským řádem Pro Ecclesia et Pontifice místopředseda Zemského svazu bratr Bedřich Klimeš. — Oběma upřímně blahopřejeme!

ODĚVY

pánské, dámské všeho druhu, orelské kroje a všechny současnky zhotoví oděvní družstvo

SNAHA Praha I., Melantrichova 5, I. p.
Telefon číslo 332-29.

Úvěru schopným povolujeme splátky

a představ si tu vlast nadzemskou, která nás čeká a za ty útrapy stojí... Tak i já. Či myslíš, že to vše, co Ty, co Božetěch i Slavomír (3. bratr na italské frontě) zkusil, jsem já za ta čtyři léta necítila, neprožila? Nejvíce, když před rokem psals po německém učiteli A., že jsi v legii, tu viděla jsem Tě ve stálém nebezpečí mezi Němci a bolševiky. Myslíla jsem, že bolestí zhynu. A tu brala jsem kříž do rukou a líbala s pláčem ty svaté rány, prosíc, abych neklesla pod křížem, jež mi Prozřetelnost nevyzpytatelná dává nésti. Vždy se mi ulevilo a i nyní, kdy ten návrat Váš stále ještě je jaksi moc daleko i nyní... věřím, že se brzo uvidíme. Na první Tvé psaní jsem obšírně odpověděla. Nedostals-li tedy věz: Tatínek i já žehnáme Ti, že jsi z tak šlechetných důvodů rozhodl se pro legii, tak i Božetěch. Nebyli byste naši synové, kdybyste to nebyli udělali. Fádrus jásal, když dostal dopis s Tvou podobenkou. Pozdravují Tě všichni, celá přízeň...“

Ty nejkrásnější vánoční kasetky
má pro Vás připraveny
OTTOVA DROGERIE
v Podolí,
Jen u vodárny u školy
Předložte-li tento insert, budete příjemně překvapeni!

Napište nám adresy legionářů-katolíků ze svého okolí.

Bratři, vyplňte zaslané Vám dotazníky a zašlete ihned. — K vůli pořádku a reorganizaci musí vyplnit přihlášky i ti členové, kteří již členy Ústřední jednoty jsou. — Nezapomeňte!

Katoličtí legionáři, jejich přátelé a naši čtenáři

súčastní se v plném počtu ve čtvrtek 16. prosince t. r. ve velké dvoraně paláce Charitas v Praze II., Karlovo n. č. 5/6

veřejného projevu pro Svatováclavskou republiku a její armádu,

na kterém promluví:

JUDr. JOSEF DOLEŽAL, vedoucí redaktor. - Poslanec KAŠPAR HINTERMÜLLER, štápt rus. legií. - Major Ing JAN SCHNEIDER. - JOSEF KRÍKLAVA, jednatel zem. svazu Ústř. jedn. čs. legionářů. - Děkan VÁCLAV MLEJNEK, hraničář, pracovník z Teplíc-Šanova.

Začátek přesně v 8 hod. več.

Vstup volný!

Mladí ležáci — staří žebráci

Je jistě hodně pravdy v tomto starém přísloví, které by mohlo být považováno za přežitě. Zamysleme se nad moudrostí této věty, v níž je obsažen celý život. Dítě, které ještě nedovede ocenit různé skutky svých rodičů a svého okolí, pamatuje si tyto a snaží se je opakovat. Je náchylnější k příkladům špatným a lehkomyšlnějším.

Znám sešlého muže, o kterém jest známo, že býval učitelem. Má bratra, který je zaměstnán jako řemeslník ve velkém závodě. S těmito bratry si osud velmi podivně zahrál. Jejich rodiče, kteří již nežijí, chtěli mít z obou „pány“. Starší z bratrů byl nadanější, tak šel na učitelský ústav a mladší, protože nejevil velkých schopností pro studia, učil se řemeslníkem. V práci byl poctivý a mistr si jej velmi chválil, za to ale doma počínal být odstrkovan a vždy mu byl předhazován bratr-student. Studentovi byly velmi často posílány peníze, aby se mu lépe žilo a lépe učilo. Zatím ten se dostal do společnosti špatných přátel a zvykl si utrácet a nešetřit.

Když pak se dostal na místo, plat mu nestačil na jeho život, začal se dlužit a vypůjčovat. Když jeho situace byla již beznadějnou, zpronevěřil nějaké školní peníze a po delším disciplinárním šetření byl bez nároků propuštěn ze služby. Někjaký čas potloukal se po kraji, v němž kdysi učil, pak se odebral do jiného kraje, až jednou přišel ke svému bratrovi, který přes to, že byl jenom řemeslník, poctivě se živil a ze svého výděлку ušetřil si na malý domek. Byl ženat a měl malého chlapce, kterého vychovával zcela přirozeným způsobem a učil jej znát cenu peněz. Říkával mu: „S jak lehkým srdcem se loučíš nyní s desetihaléřem, tak se za čas budeš loučit s desetikorunou.“ Přinesl mu malou kasičku a do té chlapec si pravidelně ukládal úspory. — Šťastné dítě, které má takového otce a šťastný otec, který takto vychovává děti!

Příspějte na tiskový fond!

BOHOSLUŽEBNÁ ROUCHA a veškeré kostelní potřeby a zař. písně dle církevních předpisů zhotovené, dodává levně

Ars Liturgica,
Anežka Mestková, Praha II.
Ječná 2, u sv. Ignáce.
PRAPORY pro katol. spolky,
dle vlastních dod. nákrešů,
VLAJKY v každé ceně a
provedení, vyšívané stuhy.
ARS LITURGICA zn. jakosti

Peněžní a organizační jednotky záložny Hermes. Centrala v Praze I., Masarykovo nábřeží 18.

Z redakce

Pište nám zajímavé zprávy ze svého kraje. Zašlete své vzpomínky z legií, zprávy hraničářské, organizační; vše rádi otiskneme. Dostává-li některý z odběratelů náš list snad dvakrát, na různé adresy, prosíme, aby jeden výtisk vrátil, případně lístkem na závadu nás upozornil.

Oznamte nám adresy legionářů, kteří nejsou dosud členy naší Ústřední jednoty čsl. legionářů-katolíků. Přihlašte se sami a získávejte nám členy do Jednoty přátel katol. legionářů. Sekretariáty obou těchto složek jsou v našich redakcích a administracích místnostech v Praze II., ul. U Půjčovny č. 4.

Nečtěte jen — ale také předplácejte, pište, agituje pro nás a všestranně s námi spolupracujte!

Plavecké školy pro děti v Praze mají být zřízeny na území bývalé Arény na Smíchově a na Manínách neb na Šivaněci. Školu projektuje hlavní město Praha. — V létě by se vyučovalo na Vltavě a v zimě ve zvláštním plaveckém stadionu.

Rozpočet Prahy na rok 1938 schválen byl v mimořádné schůzi ústřed. zastupitelstva v pondělí 6. prosince t. r.

Půjčky

ihned kulantně vyřizuje
BANKOVNÍ ZÁVOD
R. SEDLÁČEK,
PRAHA XII., Anglická 12

PRO DOBRÉ BYDLENÍ

DOBŘÝ NÁBYTEK
od fy **R. BUKÁČEK** Praha-Karlín,
Královská tř. 47.

Odborné zařizování ústavů, vil, obchodů. Bohatý výběr. kvalitní výroba, levné ceny. — Telefon číslo 61705.

Knihářství

ANTONÍN BAUTZ

provádí veškeré práce zakázkové, obchodní a nakladatelské.

PRAHA II., Podskalská 46.

Telefon 459 82.

Vychází 1. a 15. v měsíci. Redakce, administrace a expedice v Praze II., U Půjčovny č. 4. Telefon č. 377-83. Předplatné Kč 12 — ročně, jednotlivé číslo po 50 hal. Kdo si ponechá dvě čísla a odebírání písemně nezastaví, považuje se za odběratele. Odběratelem přestává být ten, kdo to administraci písemně oznámí. Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů v Praze p. č. 175742/IIIa/1937. Dohlédací úř. Praha 25. Vydavatel a majitel Jednota přátel katolických legionářů, Praha II., U Půjčovny č. 4. Čís. pošt. spojitelný 210.512 (záložna Hermes v Praze). Odpovědný redaktor Bedřich Klimeš. Tiskne Družstvo Vlast, n. A. Daněk v Praze II., Žitná 26. Řídí redakční kruh.

Hlavní název: **Svatováclavská stráž**

Autor: **Dominik Matějka**

Názvy článků: **Je třeba číst a hodně číst, Z Chebska., K historii čsl. legionářů ve Francii, Z Rakouska ke Slovanům**

Stránky: **[1], 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8**